

KRISTIN HANNAH

#1 *New York Times* Çoksatın Yazarı

—
Roman
—

Evden Çok Uzakta

SAVAŞ GERİDE KALANLAR İÇİN DE CEHENNEMDİR

Kristin Hannah, birçok ödöl kazanmış yirmiden fazla romanın yazarıdır. Kitaplarından *Bülbül*, 2015 Goodreads Yılın Tarihi Romanı Ödülü'nü ve People's Choice Ödülü'nü kazanmıştır. Aynı zamanda Amazon, iTunes, Buzzfeed, the *Wall Street Journal*, *Paste* ve *The Week* tarafından yılın kitabı seçilmiştir. 2018 yılında *Büyük Yalnızlık* ilk günden *New York Times* #1 çoksatınlar listesine girmiştir ve Goodreads tarafından Yılın Tarihi Romanı seçilmiştir.

Şubat 2021'de *Dört Rüzgâr* da yayınlandığı anda *New York Times*, *Wall Street Journal*, *USA Today* ve bağımsız kitapçıların en çok satınlar listesine girmiştir. Ayrıca Today Show ve the Book Of the Month club, tarafından 2021'in en iyi kitabı seçilmiştir.

Ateşböceği Yolu adlı romanı Netflix tarafından diziye uyarlanmış ve yayınlandığı haftada en çok izlenen Netflix dizisi olmuştur.

Eski bir avukat olan Kristin Hannah Washington eyaletinde yaşamaktadır.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Unutulmuş Kadınlar
Gümüş Gözyaşları
Kış Bahçesi
Mucizeler Yağarken

EVDEN ÇOK UZAKTA

Orijinal adı: Home front

© 2011, by Kristin Hannah

Yazan: Kristin Hannah

İngilizceden çeviren: Fazilet Mıstıkoğlu

Yayına hazırlayan: Nesibe Bat

Türkçe yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Bu kitabın yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla Jane Rotrosen Agency'den alınmıştır.

1. baskı / Pegasus Yayınları, 2013

Doğan Kitap'ta 1. baskı / Nisan 2025 / ISBN 978-625-5941-60-2

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Evden Çok Uzakta

Kristin Hannah

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Fazilet Mıstıkoğlu

Bu kitap, Amerikan askerlerinin, Amerikan yaşam tarzını korumak ve kollamak için sonsuz fedakârlıkta bulunan cesur erkekleri, kadınları ve onların ailelerine adandı. Bir de her zaman olduğu gibi, kendi kahramanlarını Benjamin ve Tucker'a...

Birinci Bölüm: Uzaktan Bakınca

Bazı şeyler vardır, en iyi sakin zamanlarda öğrenilir,
bazıları da fırtınada.

—Willi Cather

Başlangıç 1982

Ona kalırsa bazı aileler bakımlı parklara benziyordu; güzel nergislerle çevrelenmiş, yaz güneşinden korunaklı geniş ve yaygın ağaçlarla dolu parklara. Diğer aileler ise, ki bunu bizzat deneyimlemişti, savaş alanları gibiydi; kanlı ve karanlık, etrafa saçılmış şarapnel ve beden parçalarıyla dolu.

Yalnızca on yedi yaşında olsa da Jolene Larsen savaşı çoktan biliyordu. Kötü giden bir evliliğin içinde büyümüştü.

En kötüsü de sevgililer günüydü. Evdeki hava her zaman istikrarsızdı ama televizyonun çiçek, çikolata ve folyodan yapılmış kırmızı kalp balonlarıyla dolu reklamlarla donandığı o gün, sevgi, ailesinin umursamaz ellerinde bir silaha dönüşmüştü. Her şey içkiyle başlamıştı tabii. Her zaman. Bir dolup bir boşalan bourbon bardakları. Bu, her şeyin başlangıcıydı. Sonra bağırışlar ve ağlamalar, eşyaları fırlatmalar geldi. Jolene yıllarca annesine neden onu, babasını terk etmediğini ve bir gece kaçıp gitmediğini sormuştu. Annesinin cevabı her zaman aynıydı: *Yapamam. Onu seviyorum.* Bazen o korkunç kelimeleri söylerken ağlardı, bazen mutsuzluğu elle tutulur hale gelirdi ama sonuçta önemli olan, sesinin nasıl tınladığı değil, tek taraflı sevgisinin trajik gerçekliğiydi.

Aşağıda biri çığlık attı.

Bu annem olmalı.

Sonra bir çarpma sesi geldi; büyük bir şey duvara vurulmuştu. Bir kapı sertçe kapandı. Bu babası olmalıydı.

Evi öfkeyle terk etmişti (başka bir ihtimal var mıydı ki?), kapıyı arkasından çarparak. Parası bitince yarın ya da öbür gün dönerdi. Ayık ve pişman bir halde, içki ve sigara kokarak mutfağa gelir-

di. Annesi hıçkırarak ona doğru koşar ve onu kollarına alırdı. *Ah, Ralph... beni korkuttun... Özür dilerim, bana bir şans daha ver, lütfen, seni çok sevdiğimi biliyorsun.*

Jolene, eğimli bir tavana sahip yatak odasında dikkatle ilerledi, başını sert ahşap destek kirişlerinden birine çarpmamak için eğildi. Odada yalnızca bir ışık vardı; kirişlerden sarkan, yaşlı bir adamın ağzındaki gevşek ve güvenilmez son diş gibi duran bir ampul.

Kapıyı açtı ve dinledi.

Bitmiş miydi?

Dar merdivenlerden sessizce indi; basamakların, ağırlığı altından gıcırdadığını duyuyordu. Annesini oturma odasında buldu; kanepeye çökmüş bir halde oturuyordu, ağzından yanmakta olan bir Camel sigarası sarkıyordu. Dökülen kül parçaları kucağını kaplamıştı. Yerde ise kavgadan arta kalan izler darmadağınktı: şişeler, küllükler ve kırık cam parçaları.

Birkaç yıl önce olsaydı, Jolene annesinin kendisini daha iyi hissetmesi için çalışırdı. Ancak bu tür geceler fazlasıyla tekrarlanmış ve onu katılaştırmıştı. Şimdi tüm bu olanlara karşı sabırsızdı, ebeveynlerinin evliliğindeki dramdan yorgun düşmüştü. Hiçbir şey değişmiyordu ve her defasında tüm karmaşayı toparlamak Jolene'e kalıyordu. Kırık cam parçalarının arasından dikkatle ilerleyerek annesinin yanına diz çöktü.

"Ver şunu" dedi bezginlikle; yanan sigarayı alıp yerde duran küllükte söndürdü.

Annesi üzgün gözlerle yukarı baktı, yanakları gözyaşlarıyla çizgilenmişti. "Onsuz nasıl yaşarım?" dedi.

Ona cevap verir gibi, arka kapı aralandı. Soğuk gece havası odaya doldu, beraberinde yağmur ve çam ağaçlarının kokusunu getirdi.

"Geri döndü!" Annesi Jolene'i kenara iterek mutfağa koştu.

Jolene, annesinin, *Seni seviyorum bebeğim, özür dilerim* dediğini duydu.

Yavaşça doğruldu ve arkasını döndü. Ebeveyni, savaş sonrası kavuşan âşıkların yaşadığı türden film sahnesini andıran bir kucaklaşmaya kilitlenmişti. Annesi babasına umutsuzca sarılmış, kalın yünlü kareli gömleğini sıkıca kavramıştı.

Babası, sanki annesi onu ayakta tutuyormuşçasına –ki bu imkânsızdı– sendeleyerek ona yaslanmış haldeydi. O devasa bir adamdı; uzun boylu, geniş omuzluydu ve elleri hindi tepsisi kadar büyüktü. Annesiye yumurta kabuğu kadar kırılgan ve solgun. Jolene boynunu babasından almıştı.

“Beni terk edemezsin” diye hıçkırarak ağlarken annesi, kelimeler ağzında birbirine dolaşıyordu.

Babası gözlerini kaçırdı. Jolene bir anlığına, onun gözlerinde acıyı gördü. Acının yanında daha kötüsü de vardı; utanç, kayıp, pişmanlık.

Yılların filtresiz sigara tiryakiliğinden pürüzlenmiş sesiyle, “Bir içkiye ihtiyacım var” dedi babası.

Annesinin elini tuttu, onu mutfak boyunca sürükledi. Annesi sersemlemişti, ama aptal gibi sırtarak onun peşisıra sürüklendi. Çıplak ayakları zeminde sürünüyordu ama bunu umursamıyordu bile.

Babası arka kapıyı açana kadar, Jolene ne olduğunu tam olarak anlayamadı. “Hayır!” diye haykırdı, ayağa fırlayarak peşlerinden koştu.

Dışarıda, şubat gecesi karanlık ve dondurucuydu. Yağmur çatıyı dövüyor, saçaklardan ince şeritler halinde akıyordu. Babasının hayatında gerçekten önemseddiği tek şey, kiralık tomruk kamyonu, garaj yolunda devasa siyah bir böcek gibi duruyordu. Jolene, ahşap verandaya fırladı, bir motorlu testereye takılıp sendeledi ama dengesini sağlamayı başardı.

Annesi, açık yolcu kapısının yanında durup, ona baktı. Yağmur çökük yanaklarına yapışan saçlarını dövüyor, maskarasını yüzüne gözüne bulaştırıyordu. Titrek, solgun elini kaldırdı, hafifçe salladı.

“Yağmurda durma Karen” diye bağırdı babası. Annesi tereddütsüz itaat etti. Bir saniye içinde kapılar sertçe kapandı. Araba geri vites taktı, yola döndü ve uzaklaştı.

Ve Jolene yine yalnız kaldı.

Dört ay, diye düşündü hissiz bir şekilde. Sadece dört ayı kalmıştı, sonra liseden mezun olacak ve evden uzaklaşabilecekti.

Ev. *Her ne demekse.*

Ama ne yapacaktı? Nereye gidecekti? Üniversite için parası yoktu ve çalışarak biriktirdiği ne varsa, ailesi mutlaka bulmuş ve “ödünç almıştı.” İlk ayın kirasını bile karşılayacak parası yoktu.

Ne kadar süre orada durduğunu bilmiyordu. Düşünerek, endişelenerek, yağmurun garaj yolunu çamura çevirmesini izleyerek... Bildiği tek şey, bir noktada gecenin içinde imkânsız, doğaüstü bir renk patlamasının farkına vardıyordu.

Kırmızı. Kan, ateş ve kaybın rengi.

Polis arabası bahçeye girdiğinde şaşırmadı. Onu asıl şaşırtan, anne ve babasının öldüğünü duymanın nasıl bir his olduğuydu.

Onu asıl şaşırtan, ne kadar çok ağladığıydı.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Bir

*

Nisan 2005

Jolene Zarkades, her gün olduğu gibi kırk birinci doğum gününde de şafak sökmeden uyandı. Uyuyan kocasını rahatsız etmemeye özen göstererek yataktan çıktı, koşu kıyafetlerini giydi, uzun sarı saçlarını atkuyruğu yaptı ve dışarı çıktı.

Gökyüzünün masmavi olduğu güzel bir bahar günüydü. Garaj yolunu çevreleyen erik ağaçları çiçeklenmişti. Küçük, pembemsi çiçekler, yemyeşil tarlanın üzerinde uçuşuyordu. Caddenin öte yanında körfez koyu ve canlı bir maviye bürünmüştü. Karla kaplı Olympic Dağları tüm görkemleriyle gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Görüş kusursuzdu.

Beş buçuk kilometre boyunca sahil yolunda koştu, ardından dönüşe geçti. Garaj yoluna vardığında yüzü kızarmış, nefes nefese kalmıştı. Verandada, birbiriyle uyumsuz ahşap ve hasır mobilyaların arasından dikkatle geçti ve eve girdi. İçeride kavrulmuş Fransız kahvesinin zengin ve baştan çıkarıcı kokusu, odun dumanının keskin kokusuna karışmıştı.

Yaptığı ilk şey mutfaktaki televizyonu açmak oldu; kanal zaten CNN'e ayarlıydı. Kahvesini doldururken sabırsızlıkla Irak Savaşı'na dair haberleri bekledi. Bu sabah ağır çatışmalardan bahsedilmiyordu. Gece boyunca hiçbir asker –ya da arkadaşı– ölmemişti.

“Şükürler olsun” diye fısıldadı.

Kahvesini alarak yukarı çıktı, kızlarının odalarının önünden geçerek kendi odasına yöneldi. Hâlâ sabahın erken saatleriydi. Belki Michael'ı uzun, yavaş bir öpücükle uyandırır. Bir davet.

En son ne zaman sabah sevişmişlerdi? Hatta en son ne zaman birlikte olmuşlardı? Hatırlayamadı. Doğum günü bunu değiştirmek için mükemmel bir fırsat gibi görünüyordu. Kapıyı açtı. "Michael?"

Battal boy yatakları boştu. Toplanmamıştı. Michael'ın gece uyurken giydiği siyah tişört, yerde buruşuk bir yığın halinde duruyordu. Eğilip aldı, dikkatlice katladı ve yerine koydu. "Michael?" diye tekrar seslenerek banyo kapısını açtı. İçeriden bir buhar bulutu yükseldi, görüşünü bulanıklaştırdı.

Fayanslar, tuvalet, tezgâh; her şey bembeyazdı. Duşun camlı kapısı açıktı ve içerideki fayansları gözler önüne seriyordu. Küvetin üzerine gelişigüzel atılmış ıslak bir havlu öylece kurumaya bırakılmıştı. Lavabonun üzerindeki ayna buharlanmıştı

Muhtemelen aşağıda, ofisindeydi. Ya da belki küçük bir doğum günü sürprizi planlıyordu. Eskiden böyle şeyler yapardı...

Hızlı bir duş yaptıktan sonra, uzun ıslak saçlarını taradı ve ense kökünde bir top haline getirerek aynaya baktı. Yüzü, tıpkı kendisi gibi, güçlü ve köşeliydi: Yüksek elmacıkkemikleri, yeşil gözlerini belirginleştiren kalın kahverengi kaşları ve biraz büyükçe bir ağzı vardı. Çoğu yaşıtı kadın makyaj yapar ve saçlarını boyardı ama Jolene'in bunlara ayıracak vakti yoktu. Her yıl bir-iki ton koyulaşan kül sarısı saçlarından ve gözlerinin köşesinde belirmeye başlayan ince çizgilerden memnundu.

Uçuş tulumunu giydi ve kızlarını uyandırmaya gitti ama onların odaları da boştu.

Çoktan mutfağa inmişlerdi. On iki yaşındaki kızı Betsy, dört yaşındaki kız kardeşi Lulu'nun masaya oturmasına yardım ediyordu. Jolene, Lulu'nun tombul pembe yanağına bir öpücük kondurdu.

"Doğum günün kutlu olsun anne" dediler birlikte.

Jolene, kızlarına ve hayatına ani, içini kavuran bir sevgiyle baktı. Bu tür anların ne kadar nadir olduğunu biliyordu. Kendi çocukluğu düşünüldüğünde, nasıl bilmesindi ki? Gülümseyerek, hatta

ışıldayarak kızlarına döndü. "Teşekkür ederim kızlar. Kırk bir yaşına girmek için güzel bir gün."

"Çok yaşlısın" dedi Lulu. "O kadar yaşlı olduğuna emin misin?"

Jolene gülerek buzdolabını açtı. "Baban nerede?"

"Çoktan gitti" dedi Betsy.

Jolene döndü. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten" dedi Betsy, annesini dikkatle izleyerek.

Jolene, yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi. "Muhtemelen işten sonra bana bir sürpriz hazırlıyordur. O zaman diyorum ki okuldan sonra bir parti yapalım. Sadece biz üçümüz. Pastalı. Ne dersiniz?"

"Pastalı!" diye bağırdı Lulu, tombul ellerini birbirine çırparak.

Michael'ın unutkanlığına üzülebilirdi ama bunun ne anlamı olurdu ki? Mutluluk bir seçimdi ve bu seçimi nasıl yapacağını biliyordu. Canını sıkan şeyleri düşünmemeyi tercih ettiğinde onlar ortadan kaybolurdu. Üstelik Michael'ın işine olan bağlılığı, onda en çok hayranlık duyduğu yönlerden biriydi.

"Anne, anne, pasta tekerlemesi söyleyelim!" diye seslendi Lulu sandalyesinde zıplayarak.

Jolene, küçük kızına baktı. "Biri pasta kelimesini çok seviyor."

Lulu elini kaldırdı. "Evet, ben! Ben!"

Jolene, Lulu'nun yanına oturdu ve ellerini uzattı. Kızı hemen avuçlarını Jolene'inkilere vurmaya başladı.

"Gel gidelim fırına, orda yapsın fırıncı..." Jolene burada biraz durdu ve kızının beklentiyle aydınlanan yüzüne baktı.

"Havuz" dedi Lulu.

"Şöyle en hızlısından bir havuz yap bize. Kaz onu, eşele onu, içi olsun maviyle dolu. İçinde yüzün annesiyle Lulu." Jolene, kızının ellerine son bir kez dokundu, ardından kahvaltı hazırlamak için ayağa kalktı. "Hadi Betsy, git giyin. Otuz dakika içinde çıkıyoruz."

Jolene kızlarını tam vaktinde arabaya bindirdi. Önce Lulu'yu anaokuluna bıraktı, vedalaşırken onu öptü. Sonra büyük, çimenlik bir tepenin yamacında yer alan ortaokula doğru sürdü. Okulun servis şeridine girerek yavaşladı ve durdu.

Her evliliğin bir kırılma noktası vardır.

Eşiyle on iki yıllık evlilikleri bitmenin eşiğine gelirken iki çocuk annesi Jolene birden göreve çağrılır. Helikopter pilotu Jolene tehlikeli bir savaşa giderken, çalışmaktan başka bir şey bilmeyen Michael iki kızına hem anne hem de baba olmak zorunda kalır.

Bir anne olarak ailesinden uzak kalmak Jolene için çok acı vericidir ancak bir asker olarak da sorumluluklarının bilincindedir. Ailesine yazdığı mektuplarda cephedeki hayatını toz pembe bir biçimde anlatsa da gerçekler çok farklıdır. Savaş Jolene’i hiç kimsenin öngöremediği biçimde değiştirir ve Michael ile Jolene’in en büyük korkularıyla yüzleşmelerine sebep olur.

“Cesur, gerçekçi ve düşündürücü bir roman. Kristin Hannah tüm kalbiyle yazan şefkatli ve inandırıcı bir yazar.”

Luanne Rice

Çeviren: Fazilet Mısıkoğlu

**45 DİLDE
30 MİLYON
OKUR**

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 390

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-5941-60-2

DK
**Doğan
Kitap**